

Atmosphere

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Forever, Interrupted
Maybe in Another Life
Daisy Jones & The Six
The Seven Husbands of Evelyn Hugo
Malibu Rising
Carrie Soto is Back
One True Loves
After I do

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Taylor Jenkins Reid

Atmosphere

Vertaald door Arwin van der Zwan
en Marlies Weyergang

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7095 3

© 2025 Rabbit Reid, Inc.

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Arwin van der Zwan en Marlies Weyergang

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Atmosphere*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Jeff Cottenden

Illustratie binnenzijde omslag © Shutterstock

Foto auteur © Michael Buckner

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Paul Dye, de langst dienende
directeur ruimtevluchten bij NASA
en schrijver van *Shuttle, Houston*.

Paul, ik snap wel dat jij veel teams
veilig naar huis hebt geloodst.
Zonder jou was dit boek er niet geweest.

Noot van de auteur

Beste lezer,

Op een nacht, afgelopen zomer, toen mijn dochter net naar bed was, liep ik naar buiten, keek omhoog naar de nachtelijke hemel en zag in de verte Venus.

Ze was helderder dan welke ster dan ook en hing laag net boven de bomen. Mijn dochter en ik probeerden al een paar dagen om Venus in het vizier te krijgen. Ik wist dat ik haar moest laten slapen, maar in plaats daarvan sloop ik naar haar kamer, deed de deur open en fluisterde: 'Kom mee naar buiten.'

Toen we in de achtertuin aankwamen, tilde ik haar op. Ze is veel te groot om nog opgetild te worden, maar ze laat het nog steeds toe als ze moe is. Ik wees Venus aan.

'Daar is ze!' zei ze. 'Ik zie haar.' En terwijl ik haar even in mijn armen hield, staarden we samen vol ontzag naar de nachtelijke hemel.

Voor ik deze roman schreef, kon ik amper de Grote Beer herkennen. Maar ik wilde van mijn hoofdpersoon Joan een bevlogen, enthousiaste astronoom maken. Dus ik downloadde een app, verzamelde wat boeken en begon de sterren te bestuderen. Wat begon als mijn poging om een interessante achtergrond voor een liefdesverhaal te scheppen, werd het begin van mijn begrip van mijn plek in de wereld.

Want als je eenmaal begint met het observeren van de nachtelijke hemel, begin je jezelf te oriënteren in tijd en ruimte. Je leert bijvoorbeeld dat het winter is als je op het noordelijk halfrond de Gordel van Orion kunt zien. Je kunt leren dat je uit de positie van het sterrenbeeld Cassiopeia ten opzichte van de ster Polaris kunt opmaken hoe laat het ongeveer is. Wat ik het leukste vond dat ik heb geleerd? Als je de sterren Altair, Deneb en Vaga in de zomer kunt vinden, zul je zien dat ze samen een driehoek vormen. En die driehoek wijst altijd naar het zuiden. Als je ooit verdwaald bent, weet je welke kant je op moet door die drie te vinden.

Daardoor voel ik me altijd beter wanneer ik 's nachts met mijn dochter buiten loop. Deels is dat gewoon omdat ik het zo leuk vind met haar tijd door te brengen en misschien is het ook het plezier van iets nieuws leren. Maar ik denk dat het ook komt doordat ik opgelucht ben dat de sterren altijd een vaste plek hebben.

Niets wat jij of ik kan doen, zal ze ooit veranderen. Ze zijn zoveel groter dan wij. En ze zullen niet veranderen tijdens ons leven. We kunnen succes hebben of mislukken, het goed of fout doen, mensen liefhebben en hen weer verliezen, en toch zal de zomer-driehoek naar het zuiden wijzen. En daardoor weet ik dat alles op een of andere manier goed zal komen, hoe onmogelijk dat soms ook lijkt.

Ik hoop van harte dat je geniet van dit verhaal. Maar nog meer hoop ik dat Joan Goodwin je ertoe kan overhalen om vanavond, als de sterren tevoorschijn zijn gekomen, naar buiten te gaan en omhoog te kijken. Ik hoop met heel mijn hart dat Joan je ertoe kan overhalen om je te verwonderen.

Taylor Jenkins Reid

29 december 1984

Als Joan Goodwin ruim voor negenen aankomt bij het Johnson Space Center is het in Houston al bedrukt en benauwd. Terwijl ze over de campus naar het gebouw van Mission Control loopt, voelt Joan de zweetdruppeltjes langs haar haargrens parelen. Ze weet dat het door de hitte komt. Maar ze weet ook dat dát niet de enige oorzaak is.

Haar taak van vandaag vindt ze een van de leukste kanten van haar astronautenbestaan. Ze is de CAPCOM van het Orion Flight Team voor vlucht STS-LR9, de derde missie van de spaceshuttle Navigator.

De rol van CAPCOM (de enige van de vluchtleiding die rechtstreeks met de shuttlebemanning praat) is een van de vele functies die astronauten vervullen als ze niet op missie zijn.

Joan moet dit vaak aan mensen uitleggen op dat enkele feestje waar ze wél naartoe gaat. Astronauten worden getraind om de ruimte in te gaan, zeker. Maar daarnaast ontwerpen ze instrumenten, voeren ze experimenten uit, testen ze voedsel, maken de shuttle gereed, geven les aan studenten over NASA, lobbyen voor de ruimtevaart in Washington, staan de pers te woord en nog veel meer. Het is een enorme waslijst.

Astronaut zijn is meer dan zelf de ruimte in gaan. Je bent ook onderdeel van een team dat anderen daartoe in staat stelt.

En bovendien is Joan er al een keer geweest. Thuis op haar nachtkastje ligt de felbegeerde talisman waar elke astronaut naar hunkert: het gouden speldje. Het bewijs dat zij een van de uitverkorenen was die ooit de planeet hebben verlaten.

Vanaf driehonderd kilometer hoogte heeft ze de zeven oceanen adembenemend blauw zien glinsteren. Azuur? Kobalt? Ultramarijn? Ze kon geen tint opnoemen die helder genoeg was. Negenennegentig komma negen procent van de mensheid heeft dat blauw nooit gezien. En zij wel.

Maar nu is ze weer thuis, met vaste grond onder haar voeten en een klus te klaren.

Dus als Joan die ochtend met een zwarte koffie in de hand het gebouw van Mission Control binnenloopt, voelt ze zich op haar gemak. Ze is niet gespannen, bang of diepbedroefd.

Dat komt allemaal nog.

Joan loopt via het auditorium naar de Mission Control Room. Ze kijkt een ogenblik toe hoe collega's van de vorige shift twee bemanningsleden helpen met de voorbereiding van hun ruimtewandeling.

Haar baas, vluchtleider Jack Katowski, is al in de control room en wordt bijgepraat door de vorige vluchtleider.

Jack heeft gemillimeterd haar, wordt al grijs aan de slapen en staat te boek als uitermate stoïcijns, nota bene in een organisatie die bekendstaat om haar stoïcisme.

Toch steunt hij Joan al heel lang in haar rol als CAPCOM. En ze vormen samen een goed team. Daar is Joan trots op. Dat ze een uitstekende teamspeler is.

Voorals het gaat om de bemanning van STS-LR9, die bijna volledig bestaat uit astronauten uit haar jaar.

Gezagvoerder Steve Hagen was een van hun instructeurs, maar met de rest van de bemanning – piloot Hank Redmond en missiespecialisten John Griffin, Lydia Danes en Vanessa Ford – heeft ze

samen de training doorlopen en het vak geleerd.

Ze zijn meer dan alleen vrienden; sommigen zijn familie. En mede door haar ingewikkelde geschiedenis met elk van hen is zij precies de CAPCOM die ze vandaag nodig hebben en tegelijk de allerlaatste persoon die deze taak had moeten krijgen.

Het doel van de shuttlemissie is om de Arch-6, een observatiesatelliet voor de Amerikaanse marine, in een baan om de aarde brengen. Maar gisteren, op dag twee van de missie, toen de bemanning de Arch-6 wilde lanceren, weigerde het vergrendelingsmechanisme.

Vanochtend maken Vanessa Ford en John Griffin zich op voor een ruimtewandeling om het vrachtruim in te gaan en de vergrendelingen handmatig te openen.

Joan loopt naar haar collega's in de control room. Ze zwaait naar Ray Stone, de vliegerarts voor deze missie, en knikt naar Greg Ullman, als EECOM verantwoordelijk voor zaken als stroom en zuurstof.

De vorige CAPCOM, Isaac Williams, praat haar bij over de telemetrie en de tijdsplanning. Ford en Griff hebben hun ruimtepak aan. Over zes minuten hebben ze voldoende pure zuurstof tot zich genomen om aan hun ruimtewandeling te kunnen beginnen.

Isaac vertrekt en Joan gaat achter haar scherm zitten.

Jack haakt aan bij het radiocontact met de shuttle – net als Joan, Ray, Greg en de rest van het twintigkoppige Orion Flight Team, elk met hun eigen post in de control room, ondersteund door een hele batterij mensen in andere vertrekken.

Ford en Griff zijn klaar met de *pre-breathe* – het inademen van pure zuurstof – en gaan naar de luchtsluis waar ze wachten tot de decompressie voltooid is zodat ze aan de slag kunnen.

In de cockpit en op het middendek, waar de astronauten leven en werken aan boord van de shuttle, heerst dezelfde luchtdruk als op aarde. Maar dat geldt niet voor het vrachtruim, waar de satellieten staan totdat ze worden gelanceerd. Daar heerst het va-

cuüm van de ruimte. Als Ford en Griff zonder hun ruimtepak het vrachtruim in zouden gaan, zou alle zuurstof onmiddellijk uit hun longen en bloedsomloop worden gezogen, wat binnen vijftien seconden zou leiden tot bewusteloosheid en binnen twee minuten tot de dood.

Het menselijk lichaam – zo slim zit het in elkaar – is ontstaan als antwoord op de atmosfeer van de aarde.

Het zou makkelijk zijn om te stellen dat mensen niet geschikt zijn voor de ruimte. ‘Waarvoor het menselijk lichaam ook ontworpen is, het is in ieder geval niet hiervoor.’ Maar Joan ziet dat compleet anders.

De intelligentie en nieuwsgierigheid van de mens, onze vasthoudendheid en veerkracht, ons vermogen tot langetermijnplanning en samenwerking hebben de mensheid tot dit punt gebracht.

Volgens Joan zijn we verre van ongeschikt. We zijn precies zoals we moeten zijn. Wij zijn de enige intelligente levensvorm in ons sterrenstelsel die zich bewust is geworden van de kosmos en ernaar streeft om die te doorgronden.

We zijn zelfs zo vastbesloten om te leren kennen wat buiten ons bereik ligt, dat we hebben ontdekt hoe we met een raket de dampkring kunnen verlaten. Echt iets voor stoere cowboys zou je denken, maar het is bij uitstek iets voor mensen zoals zij. Nerds.

Bij ruimte-expedities is voorbereiding belangrijker dan impulsiviteit, het hoofd koel houden belangrijker dan de waaghals uithangen. Voor zo’n avontuurlijke baan kan het juist vreselijk saai zijn. Alle risico’s worden zorgvuldig gemanaged, shortcuts zijn geen optie. Voor cowboys is geen plaats.

Zo zorgt NASA dat iedereen veilig blijft. Voorspelbare modellen, op elk scenario voorbereid.

Zodra de druk in de luchtsluis volledig is verlaagd, geeft Jack Joan groen licht om verbinding te maken met de shuttle.

Joan is zich bewust van haar eigen ademhaling, haar eigen hartslag. Niet omdat ze bang is vanwege de missie (er is nú nog geen

enkele grond om bang te zijn) maar omdat ze altijd zenuwachtig is als ze met Vanessa Ford praat.

‘Navigator, dit is Houston,’ zegt Joan.

‘Houston, we ontvangen jullie,’ zegt Steve Hagen.

Hank Redmond komt door met zijn norske Texaanse accent.
‘Goeiemorgen Goodwin.’

‘Spannend dagje vandaag,’ zegt Lydia Danes.

‘Zeker,’ antwoordt Joan. ‘En een met een volle agenda, dus ik ben blij dat ik jullie kan vertellen dat jullie aan je ruimtewandeling mogen beginnen.’

‘Begrepen,’ zegt Ford.

‘Begrepen, Goodwin,’ zegt Griff. ‘Fijn om je stem te horen.’

Dit zijn de laatste drie kwartier voordat...

Vanessa Fords hele lichaam zit al urenlang onder de biomedische sensoren. Die sturen data over haar vitale functies door naar de arts, die haar nauwlettend in de gaten houdt. Maar ook zonder de elektroden op haar lichaam was Vanessa zich ervan bewust dat er op de grond altijd iemand meekijkt.

De vluchtleiding is op de hoogte van alles wat er zich aan boord van de shuttle afspeelt – elke temperatuursverandering, elke coördinaat, de stand van elke schakelaar. Waar Vanessa zich ook bevindt, Houston luistert mee en neemt alles om haar heen waar.

De rest van de bemanning lijkt het minder te storen dan haar. Maar de wetenschap dat iedereen haar hartslag kan volgen – dat ze kunnen zien hoe haar lichaam reageert telkens als Houston iets zegt – geeft haar het gevoel dat ze zich nergens kan verstoppen.

‘Ook fijn om jouw stem te horen, Griff,’ zegt Joan. ‘Prima begin van de dag hier.’

Ze kan Joan horen glimlachen. Ze hoort het aan haar stem.

Vanessa steekt haar hand uit en raakt met haar handschoen de sluisdeur naar het vrachtruim aan. Ze voelt een trilling in haar borst. Nu de deuren van het vrachtruim al openstaan, is de luchtsluis het enige wat haar scheidt van het heelal.

De sluisdeur is een van de weinige dingen aan boord van de shuttle die geen eigen signaal uitzenden. Een van hen moet Hous-

ton dus laten weten dat ze de deur gaan openen.

Vanessa kijkt naar Griff. Ze is blij dat ze dit samen met hem doet. Ze heeft hem altijd gemogen. Niet alleen omdat ze allebei uit New England komen, al helpt dat wel.

‘Houston, we openen de luchtsluis,’ zegt Griff.

Vanessa gaat naar de sluisdeur om die open te maken. Ze probeert haar hartslag onder controle te houden. Ze heeft vijf jaar naar dit moment toegewerkt en er bijna haar hele leven van gedroomd.

De ruimte.

Griff en zij houden allebei hun adem in als ze door het luik kijken.

Ze hebben eerder door de ramen naar buiten gekeken, maar dat is niets vergeleken bij wat ze nu zien.

Vanessa's brein gaat op zwart. De shuttle heeft een paar felle lampen, maar verder is alles zwart. Er is geen horizon te zien, alleen de rand van de Navigator en dan het niets, met de schitterende kleuren van de aarde in de verte.

‘Wauw,’ zegt Vanessa. Ze kijkt naar Griff, die ook verloren is in het schouwspel.

Ze laat het ruimteschip los en gaat door het luik om haar eerste stap in de ruimte te zetten. Haar benen voelen stabiel als ze de duisternis in waadt. Haar pupillen worden groter bij het aanschouwen van de overweldigende leegte.

Ze kijkt omhoog, voorbij de deuren van het vrachtruim, en ziet in de verte de aarde. Wolken trekken over de woestijnen van Noord-Afrika. Even houdt Vanessa in en kijkt ze naar de Indische Oceaan.

Al heel lang vindt ze het heerlijk om boven de wolken te zijn. Maar er zo ver boven zijn, dat beneemt haar de adem.

‘Mijn hemel,’ zegt Griff.

Vanessa draait zich naar hem toe. Ze zijn allebei gezekeerd aan het ruimteschip en Griff duwt zich af.

Ze volgt hem, recht op de satelliet af. Het uitzicht is schitterend,

maar ze wil niets liever dan in de weer gaan met een machine op driehonderdvijftig kilometer boven de aarde.

Ze bereiken de satelliet en nemen allebei hun positie in. Er zijn vier vergrendelingen, twee aan weerszijden van de satelliet.

‘Kalmpjes aan, Ford,’ zegt Griff. ‘Ik trek het heel slecht als we het Guinness Book of Records halen met de kortste ruimtewandeling ooit.’

‘Heel lang kunnen we het niet rekken,’ zegt ze. ‘Het is niet meer dan een paar klemmen losmaken. Maar vooruit.’

Met een dopsleutel draait Vanessa een van de vergrendelingen aan haar kant los om daarna aan de volgende te beginnen. Zodra haar tweede vergrendeling open is, wacht ze even tot Griff ook zijn tweede heeft losgemaakt.

Enmaal klaar slaakt Griff een zucht. ‘Houston, de grendels zijn los, niet in de laatste plaats dankzij de uiterst efficiënte Vanessa Ford.’

‘Begrepen, Navigator. Goed werk,’ zegt Joan. En dan, een moment later: ‘Navigator, jullie ruimtepakken kunnen nog uren mee. Blijf dus in de luchtsluis terwijl wij de satelliet lanceren, voor het geval jullie nog nodig zijn.’

‘Ach,’ zegt Griff. ‘Dat is aardig.’

‘We hebben hier een zwak voor jullie,’ zegt Joan.

‘Hetzelfde, Houston,’ zegt hij. ‘Begrepen. Ford en ik blijven in de luchtsluis.’

Ze zweven terug. Griff laat Vanessa voorgaan en volgt haar dan. Hij maakt aanstalten om het luik te sluiten. Maar dan houdt hij in en kijkt Vanessa aan. Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

Het protocol is om het luik te sluiten. Maar als ze het openlaten, kunnen ze zien hoe de satelliet wordt gelanceerd.

Vanessa wil Houston niet voorliegen. Toch kan ze een glimlach niet onderdrukken. Griff lacht terug en haalt zijn hand van het luik. Hij sluit het niet.

‘Houston, we zijn terug in de luchtsluis,’ zegt hij.

Allebei richten ze hun aandacht op het open luik. Ze kijken toe hoe het kantelplatform in stelling wordt gebracht om de satelliet te lanceren.

‘Houston, we zijn tevreden met de stand van de satelliet,’ hoort Vanessa Steve zeggen. Ze denkt aan hun laatste avond voor de missie, toen ze in quarantaine zaten op Cape Canaveral. Steve had een uur aan de telefoon gezeten met Helene. Hank stond geïrriteerd te wachten omdat hij Donna wilde bellen. Maar Steve had rustig doorgekeuveld, leunend op het keukenaanrecht. Vanessa had meer opgevangen dan waarschijnlijk gepast was. Het leek Steve zo gemakkelijk af te gaan om die beide kanten van zichzelf te combineren – de man die hij op de grond is en de gezagvoerder die hij hierboven moet zijn. Bij haar zijn beide kanten altijd met elkaar in conflict geweest. ‘Hebben we toestemming om te lanceren?’

‘Bevestigd, Navigator,’ zegt Joan. ‘Toestemming om te lanceren.’ Lydia bestuurt op afstand de robotarm die de satelliet zal loskoppelen.

‘Begrepen, Houston,’ zegt Lydia. ‘Klaar voor lancering.’

‘Begrepen, Navigator.’

De Arch-6 zit vast met twee slagsnoeren. Vanessa en Griff zien hoe het eerste volgens plan tot ontbranding wordt gebracht.

Maar dan ontploft ineens het tweede snoer met een lichtflits zoals Vanessa nooit eerder heeft gezien. Niet te vergelijken met hun trainingssimulaties. Door de explosie scheuren de metalen banden rond de satelliet kapot. Brokstukken vliegen in het rond.

Vanessa kan niet zien wat er is gebeurd. Het enige wat ze ziet is de flits, gevolgd door Griff die kreunt alsof de lucht uit zijn longen is geslagen.

Ze draait zich om en ziet onder zijn heupband een scheur in zijn pak. Blootstelling aan de ruimte kan hem binnen enkele seconden fataal worden. Hij legt zijn hand op zijn pak om het gat te bedekken.

‘Ik ben in orde,’ zegt hij tegen haar. Ze weten allebei dat de hand

op zijn ruimtepak voorlopig genoeg is om hem te redden. Maar zijn stem klinkt zwak, een zacht gefluister, alsof hij al zijn adem heeft verbruikt.

Dan klinkt er een alarm dat Vanessa herkent maar niet helemaal kan plaatsen. Pas als Steve, Hank en Lydia allemaal beginnen te roepen, begrijpt ze dat er nog meer schade is.

Terwijl het alarm afgaat, haalt Joan diep adem en probeert ze helder na te denken. Wanneer Greg opstaat, draait haar maag zich om.

‘Vluchtleider, dit is EECOM. We zien dat de druk snel daalt.’

Jack: ‘Hoe hoog is-ie nu?’

Voordat Greg kan antwoorden, klinkt Hanks stem over de radio, niet luid maar wel schel. ‘Houston, Navigator hier. We hebben een lek in de cabine. We voelen de druk snel teruglopen.’

‘Begrepen, Navigator,’ zegt Joan. Ze blijft rustig praten, maar het kost haar moeite. Ze kijkt naar Jack.

Jack draait zich naar haar toe en kijkt haar strak aan. ‘Zeg dat er een gat is. Misschien wel een centimeter groot, als je ziet hoe snel de luchtdruk afneemt. De buitenwand is doorboord, waarschijnlijk ergens aan de achterwand van het middendek of de cockpit. Zien ze iets?’

Joan geeft het door.

‘Nee, Houston,’ zegt Hank. ‘We zien geen gat.’

Jack. ‘Laat ze alles van de muren trekken, kastjes, afdekpanelen, alles wat ze eraf kunnen halen om de wand leeg te maken, alles moet eraf!’

‘Begrepen,’ zegt Joan.

Jack gaat verder. ‘Laat Ford en Griff in de luchtsluis blijven, maar

breng zo snel mogelijk de luchtdruk omhoog. Zeg tegen de Navigator dat ze de toevoer van zuurstof en stikstof aanzetten totdat we het gat vinden!’

Joan praat de bemanning bij. Duidelijk, beknopt, kalm. Dit is NASA. We zijn hierop voorbereid.

‘Begrepen,’ zegt Hank terwijl de bemanning aan het werk gaat. ‘Ben al bezig.’

Greg: ‘Vlucht leider, EECOM hier, we zien dat de leksnelheid niet minder wordt. De druk daalt nog steeds.’

Joan weet dat Hank waarschijnlijk degene is die zich ontfermt over de zuurstof en stikstof, terwijl Steve en Lydia zo snel mogelijk alles van de wanden trekken – de lagen bedrading, de slaapzakken. Alles wat de wanden van het ruimtevaartuig bedekt halen ze weg op zoek naar het gat. Met elke seconde die voorbijtikt, raakt ze meer van slag.

Ze kijkt naar Jack. Maar die kijkt naar Greg. ‘Het zit niet achter in de cockpit!’ zegt Steve.

‘Ik haal de kastjes weg op het middendek!’ roept Lydia. Greg schudt zijn hoofd naar Jack.

Jack slaat met zijn hand op de bovenkant van het controlepaneel en kijkt naar Scott Guttererson, die verantwoordelijk is voor de mechanische systemen aan boord. ‘RMU, heb jij nog iets? Wat zien ze over het hoofd? Ik heb íéts nodig! We hebben nog maar een paar seconden!’

Iedereen staat op uit zijn stoel. Joan kan zichzelf nauwelijks horen denken.

Ze heeft simulaties doorlopen waarin de luchtdruk snel daalde en niet gestabiliseerd kon worden.

Die eindigden alleen maar als het lek gevonden werd. Of als de bemanning was omgekomen.

Dit is NASA. We zijn hierop voorbereid.